

Str. t. Rigsdagens Formand, vedf. de vestindiske Der.

Trotmann. Vi fandt ham liggende døddrukken i en af Stuerne paa en Madrass uden videre Overlast, end at hans ene Fod var blodig, saaledes som jeg havde tidligere set ham ligge i Stendestenen. Da vi vare komne op i Galleriet til Strandgaden for at gaa bort ad Hovedtrappen, kom Pøbelen fra Udkanten af Byen stormende med Felicia Jantes i Epidfen, raabende, at de vilde se, om Henry Trotmann var død, og prøvede paa at sprænge Porten til Strandgaden. Porten holdt imidlertid, og jeg raabte til dem ud fra Gallerivinduet, at jeg lige havde set Henry Trotmann, og at han ikke feilede Andet, end at han var aldeles drukken. Dr. Hansen og jeg løb nu ned paa Gaden til Pøbelen, og Felicia kom strax løbende hen til mig; jeg forklarede dem atter, at Intet var veien med Henry Trotmann, og sagde, at de skulde gaa rolig bort og ikke forstyrre de Syge; Dr. Hansen gjorde ligeledes alt Muligt for at faae dem bort. Alt var uden Resultat; de stormede op ad Hovedtrappen fra Kongens Løvergade, og vi løbe begge op med for at holde Døren, men den blev strax stødt aaben af dem, og vi gik da, Dr. Hansen hjemad og jeg ad Kongensgade til Fortet. Ved min Ankomst der havde Politiasistenten alt ladet uddele vore 9 Minierisler (den ene gik dog strax efter istykker) til Betjentene, der stode ved Ydreporten, og de 3 Ordonnanser holdt beredne i Gaarden. Jeg vilde netop gaa op for at skrive til Præsidenten i Christiansted om Assistance, da jeg saae Pøbelhoben komme fra Hospitalet i forøget Antal, hujende, opad Standgaden og stille sig op overfor Fortet mellem Koldboden og Væstet. Et Par Minuter efter fik vi en Regn af Sten over os ind i Fortsgaarden, og da dette gjentoges, lod jeg fyre. Ingen blev truffen, saavidt jeg veed, men hele Hoben stormede nu under vilde Strig ind mod Fortet og rev Ydreporten, der kun bestod af Træremmer, af og kastede den i Søen. Vi skyndte os ind i den indre Fortsgaard, stængede Porten under Byfogedkontoret og fik Ordonnanserne, der i en Hast satte deres Heste i Stalden, ind ad en Bagdør fra Staldgaarden. Nu begyndte en morderisk Regn af Murbrokker, Sten, Konkylier og Kanonkugler, hvilke sidste fra gammel Tid laa opstaaede i den ydre Fortsgaard, saa at hele den indre Fortsgaard og Bastionerne vare aldeles oversaaede dermed, og vi havde stor Nød med at komme til at fyre uden at blive knuste; flere Steder, hvorfra der kunde have været fyret, vare Arresterne belagte med Fanger. Pøbelen var rundt om Fortet, foran Byfogedkontoret og inde i Staldgaarden, og kastede med en voldsom Iver deres Projektiler over os, saa at jeg ikke forstaar, at kun een Mand, Nattevagt Fosset, blev truffen i Siden af en Sten. De 3 Soldater og de tilstedeværende Betjente (nogle vare assaarne i Byen) samt 2 Mænd fra Byen, der med Politiasistenten vare fulgte med til Fortet, Skredder Tolderlund og Slagter Adolphus Joseph, viste et særdeles Mod og stor Koldblodighed og fyrede saa vel paa Pøbelen, at den efter en halv Times Forsløb, cirka Kl. 5 $\frac{1}{2}$, og navnlig, da det ikke var lykkes den at sprænge den indre Fortsport, (der dog nær havde givet efter), trak sig bort fra Fortet og gik ind i Byen. Jeg turde ikke paatage mig det Ansvar — efter hvad der var haendet — at rykke ud fra Fortet og angribe Pøbelen i Gaderne; thi Antallet af Pøbelen var meget betydeligt og tiltog i Aftensens og Nattens Løb (det er af paalidelige Folk senere anslaaet til 6 a 800), og jeg havde kun 8 Forsladegevaerer og 3 Bagladekarabiner; derimod skrev jeg nu strax til Præsidenten om Assistance af 20 a 25 Militære og sendte min Rudsk John McEntosh paa en af mine Heste med Brevet Kl. 5 $\frac{1}{4}$. Eftermiddag afted ud af Staldporten ad Nordsideveien, da han ikke kunde passere Byen tilhest, og da jeg ikke turde opsende en Ordonnans, der rimeligvis vilde være bleven myrdet af Pøbelen. Det viste sig siden, at der var en Mængde Mennesker paa Benene paa Nordsiden; de forfulgte min Rudsk, saa at han maatte ty ind til Forvalter Ramsay paa Plantagen Punch. Denne opsendte nu et andet Bud med Brevet til Forvalter Foster paa Plantagen Mon Bijou; ogsaa dette Bud blev antastet paa Veien af Starer af Landarbeidere, men naaede dog Mon Bijou og Forvalter Foster assendte et tredie Bud, — Kl. 1 Onsdag Morgen naaede Christiansted og afleverede Brevet til Vicegouvernøren. — Alt dette vidste vi Intet om her i Fortet; vi haabede, at Militæret vilde kunne være her Kl. 10 a 11 om Aftenen, og at vi saaledes vilde blive satte i Stand til at redde det Meste af Byen, der alt Kl. 7 a 8 begyndte at brænde paa enkelte Steder, idet Pøbelen brød Boutiker aabne, kastede Varerne ud paa Gaden, overheldte dem med Petroleum og stak Tid i dem; fra Varerne forplantede Ilden sig i Reglen til Tagene paa Husene, og disse nedbrændte derefter. Ilden forplantede sig paa den Maade mere og mere; endelig blev Koldboden stukken i Brand; hvert Dieblis ventede vi et nyt Angreb paa Fortet, da det idelig hørtes fra Byen, at Pøbelen sagde, at det Sele ikke nyttede Noget, før Fortet var nedbrændt; men der var ikke Enighed herom, da Halvdelen fandt det sikkrere at ødelægge Boutikerne og Husene, efter som ikke saa vare blevene faarede ved det første Angreb paa Fortet. Flere Gange rykkede de dog frem, gestikulerende forstræffelig og flaaende Ørerne, de havde røvet i Boutikerne, mod hverandre, samt pegende truende imod Fortet, men da der altid blev